

РЕШЕНИЕ

№ 3991

гр. София, 20.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 15.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **8880** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по искова молба, подадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу ИЗПЪЛНИТЕЛНАТА АГЕНЦИЯ „АВТОМОБИЛНА АДМИНИСТРАЦИЯ“, представлявана от изпълнителния директор.

Предявени са обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) за присъждане на обезщетение в размер общо на 40 000 (четиридесет хиляди) лева, от които: 1) 2000 (две хиляди) лева за имуществени вреди, причинени от отменен административно-наказателен акт – Наказателно постановление (НП) №42-0000964/16.05.2018г., издадено от началника на Областния отдел „Автомобилна администрация“ – С. (ООАА) към Изпълнителната агенция „Автомобилна администрация“ (ИААА) и 2) 38 000 (тридесет и осем) хиляди лева за имуществени вреди, претърпени от незаконосъобразен и отменен административен акт - Заповед №РД-14-166/18.01.2018г. на началника на ООАА за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ).

С Определение №3342/05.05.2020г. съдът, на основание чл.204, ал.1 АПК, е оставил без разглеждане иска за имуществени вреди, претърпени от отмененото НП №42-0000964/16.05.2018г. на началника на ООАА и е прекратил съдебното производство в тази част. Определението не е било оспорено в прекратителната му

част и е влязло в сила на 29 май 2020г.

Ищецът моли съда да осъди ответника да му заплати обезщетение за имуществени вреди, претърпени в периода от 18.01.2018г. до 12.12.2018г. от незаконосъобразна Заповед №РД-14-166/18.01.2018г. на началника на ООАА, която е била отменена с влязло в сила Решение на Административен съд София – град (АССГ) по адм. дело №1524/2018г. Претендираният размер на имуществените вреди е 38000 (тридесет и осем хиляди) лева, които, според Уточняващата молба от 19.11.2019г., представляват разноски за адвокатско възнаграждение в производството по обжалване на Заповед №РД-14-166/18.01.2018г., в размер на 360 (триста и шестдесет) лева, разходи за лизингови вноски на спрения от движение влекач с държавен контролен (ДК) [рег.номер на МПС] , разходи за домуване на моторното превозно средство (МПС) на охраняем паркинг, вследствие наложената ПАМ, разходи за застраховки на МПС, трудови възнаграждения и социални осигуровки на шофьора на камиона, неустойки за неизпълнение на договор за превоз на товари.

Ответникът - ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „АВТОМОБИЛНА АДМИНИСТРАЦИЯ“, представлявана от изпълнителния директор, оспорва иска по основание и размер. В писмен отговор на исковата молба от 06.03.2020г. и чрез процесуалния си представител юрк. Г. поддържа, че претендираните вреди, изразяващи се в заплащане на лизингови вноски, застраховка Гражданска отговорност на МПС, заплащане на неустойки, трудово възнаграждение на шофьора и др.п., дори и действително да са настъпили за ищеца, не са пряка и непосредствена последица от отменения административен акт. Сочи, че разноските, направени в производството по оспорване на Заповед №РД-14-166/18.01.2018г. на началника на ООАА вече са били присъдени на ищеца по адм. дело №1524/2018г. Моли съда да отхвърли иска и да осъди ищеца да му заплати разноски за юрисконсултско възнаграждение. Доводи за неоснователност на претенцията излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава мотивирано заключение за неоснователност на предявения иск.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата, събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно между страните и косвено се установява с приетите писмени доказателства, че със Заповед №РД-14-166/18.01.2018г. за прилагане на ПАМ, на основание чл.106а, ал.1, т.1 и ал.2, т.1 и т.4 от Закона за автомобилните превози (ЗАвтПр), началникът на ООАА е наредил да бъде спрян от движение за срок от шест месеца, чрез сваляне и отнемане на предна табела с ДК [рег.номер на МПС] и отнемане на свидетелство за регистрация на влекач, марка ДАФ ХФ105 и е определил място за домуване на МПС – охраняем паркинг в [населено място], [улица] – „Н.“, като разходите за домуване са за сметка на водача, а превозното средство се задържа до заплащането на тези разходи.

Не е спорен и фактът, че към датата на налагане на ПАМ – 18.01.2018г., товарният автомобил – влекач с ДК [рег.номер на МПС] , е бил собственост на ищеца [фирма] и е бил вписан в издадения на дружеството Лиценз на Общността №11643/2014г.

Заповед №РД-14-166/18.01.2018г. на началника на ООАА е била оспорена от

[фирма] във връзка с което пред АССГ е образувано адм. дело №1524/2018г. С Решение №3037/08.05.2018г. решаващият състав на съда е отменил Заповед №РД-14-166/18.01.2018г. за прилагане на принудителна административна мярка, издадена от началника на ООАА и е осъдил ИААА да заплати на дружеството – жалбоподател сумата 450 (четиристотин и петдесет) лева – разноски по водене на делото, за държавна такса и за адвокатско възнаграждение. Видно от отбелязването съдебният акт по адм. дело №1524/2018г. е влязъл в сила на 30.05.2018г.

За установяване на спорните факти ищецът е представил по делото относими писмени доказателства: копие от Фактура №[ЕГН]/27.06.2018г., заедно с копие от касов бон от същата дата, издадени от [фирма]; копие от Договор за превоз на товари от 05.01.2018г.; Удостоверение за месечни доходи на Х. С. К. с изх. №9/19.07.2018г.; Удостоверение за месечни доходи, съгласно чл.17, ал.3, т.1 ППЗСПД с изх. №8/19.07.2018г.; Длъжностна характеристика за длъжността „Шофьор на товарен автомобил“ с код по Националния класификатор на длъжностите (НКД) 8332 2006; Трудов договор №4/06.06.2016г.; Застрахователна полица №BG/23/117003323353 за застраховка „Гражданска отговорност“ за МПС – влекач с ДК [рег.номер на МПС]; Застрахователна полица №4704180200000089; Договор за срочен банков кредит №126593/20.11.2017г.

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното.

Предявеният осъдителен иск за присъждане на обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ, доколкото се претендира вредите да са настъпили от незаконосъобразен и отменен индивидуален административен акт, а ответникът е пасивно легитимирана страна по претенцията.

Разгледан по същество искът е НЕОСНОВАТЕЛЕН.

ЗОДОВ, чл.4, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР). В този смисъл искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на неправомерното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия или бездействия – да е тяхна пряка и непосредствена последица.

В случая е налице първият елемент от фактическия състав: недействителен административен акт – Заповед №РД-14-166/18.01.2018г. на началника на ООАА, който е бил отменен с влязло в сила съдебно Решение на АССГ по адм. дело №1524/2018г.

Съдът намира обаче, че по делото е останало недоказано настъпването на реални вреди с имуществен характер за ищеца [фирма], които да са пряка и непосредствена последица на отменения като незаконосъобразен административен акт.

На първо място съдът отбелязва, че извършените разходи за лизингови вноски и за застраховки „Гражданска отговорност“ и „Каско“ на спрения от движение товарен автомобил – влекач с ДК [рег.номер на МПС], не са и не могат да бъдат в пряка причинна връзка с недействителния и отменен административен акт. В изброените случаи между ищеца и трети лица са възникнали граждански правоотношения, които не само не са обусловени от наложената ПАМ, а дори нямат и косвена връзка с нея. По делото не е представен договор за лизинг на МПС въз основа на който се твърди да са заплащани лизингови вноски за ползване, респективно придобиване на спрения

от движение товарен автомобил (чл.342 от Търговския закон). Приет е Договор за срочен банков кредит, сключен между [фирма] и [фирма] на 20.11.2017г. – далеч преди издаване на Заповедта за прилагане на ПАМ. По силата на този договор Банката е предоставила на [фирма] кредит в размер на 50 900 лева, а кредитополучателят се е задължил да погаси главницата на 47 равни последователни месечни вноски, всяка в размер на 1061 лева, считано от 05.12.2017г. до 05.10.2021г. Не се установява от условията на цитирания договор кредитът да е предоставен за придобиване на процесното МПС, но дори да беше така, то дължимостта на вноските за погасяване на кредита е следствие на сключения договор за банков кредит, а не на недействителния административен акт. Отменената Заповед №РД-14-166/18.01.2018г. не е причина нито за сключване на договора за банков кредит, нито за заплащане на която и да е от месечните вноски за погасяване на кредита.

Идентичен е изводът за липса на причинно-следствена връзка между заплащането на застрахователните премии „Гражданска отговорност“ и „Каско“ за товарен автомобил с ДК [рег.номер на МПС] и наложената ПАМ. И в двата случая застрахователните премии са били дължими на основание сключени договори за застраховка (от които застраховката „Гражданска отговорност“ е задължителна), а не са следствие на издадения административен акт.

Трудовите възнаграждения и социалните осигуровки на служителите на ищеца са дължими на основание възникнали трудови правоотношения и също не са в причинна връзка с отменената Заповед за прилагане на ПАМ.

Недоказани по делото останаха и претендираните вреди, представляващи платени от ищеца неустойки във връзка с неизпълнение на договор за превоз на товари от 05.01.2018г. На първо място ищецът, на когото съдът изрично е указал разпределението на доказателствената тежест, не е представил, нито посочил доказателства с които да установи, че е платил неустойка, в какъв размер и на какво основание. Съгласно приетия по делото Договор от 05.01.2018г. товародателят [фирма] е възложил на превозвача [фирма] да извършва срещу възнаграждение превоз на товари с МПС – влекач, марка ДАФ ХФ105, с ДК [рег.номер на МПС] и прикачено полуремарке марка „Ш. СКО 24“ с ДК [рег.номер на МПС] от [населено място], У. до складовите помещения на [фирма] в РБългария. В чл.2 на договора страните са се споразумели, че отделните товари ще се уточняват допълнително с подаването на писмена заявка за всеки поотделно, не по-малко от пет дни преди датата на товарене. По делото не са ангажирани доказателства, че в периода в който влекачът е бил спрял от движение, от товародателя [фирма] са постъпвали писмени заявки за превоз на товари, които не са били изпълнени именно по причина приложената ПАМ, както и, че заради неизпълнение на задълженията по договора от 05.01.2018г. ищецът е заплатил неустойки или е бил поканен да ги заплати, още повече, че в самия договор няма уговорени неустойки.

Извън горното в отговора на Исковата молба ответникът е оспорил достоверността на датата на Договора за превоз на товари от 05.01.2018г. С Определение №3342/05.05.2020г. съдът, на основание чл.193, ал.2 ГПК, е постановил да се извърши проверка на истинността на датата на Договора за превоз на товари от 05.01.2018г., сключен между [фирма] и [фирма]. Със същото Определение (т.VI.) на ищеца е указано, че в негова тежест е да установи истинността на оспорения частен документ с всички допустими доказателствени средства. Ищецът не се е справил с доказателствената си тежест и не е ангажирал надлежни доказателства с които да

установи по безспорен начин достоверността на датата на документа - Договор за превоз на товари от 05.01.2018г. Съгласно изричната норма на чл.181, ал.1 ГПК частният документ има достоверна дата за трети лица от деня, в който е заверен, или от деня на смъртта, или от настъпилата физическа невъзможност за подписване на лицето, което е подписало документа, или от деня, в който съдържанието на документа е възпроизведено в официален документ, или от деня, в който настъпи друг факт, установяващ по безсъмнен начин предхождащото го съставяне на документа. В настоящия случай най-ранната дата към която безспорно се установява, че договорът за превоз на товари е бил сключен, е 20.02.2019г. – датата на подаване на исковата молба пред Софийски районен съд (вх. №23804) към която документът е бил представен като приложение.

Недоказани по делото останаха и претендираните вреди в размер на 1280 (хиляда двеста и осемдесет) лева, представляващи заплатена от ищеца такса за домуване на МПС на определения от административния орган охраняем паркинг в [населено място], [улица] – „Н.“.

По принцип точно този разход е пряка и непосредствена последица от незаконосъобразния и отменен административен акт и представлява вреда за дружеството, тъй като имуществото му безспорно е намаляло със сумата, пратена за домуване на МПС.

В случая обаче, ответникът по същество е оспорил съществуването на документите, удостоверяващи извършеното плащане, издадени от [фирма]. С отговора на Исковата молба, на основание чл.183 ГПК, ответникът е поискал жалбоподателят да представи оригиналите на Фактура №[ЕГН] от 27.06.2018г. и касовия бон за извършеното плащане в брой. С Определение №3342/05.05.2020г. съдът е задължил ищеца да представи, най-късно в първото по делото открито съдебно заседание, оригинал или официално заверен препис на документите, удостоверяващи извършеното плащане на такса за домуване на МПС на определения от административния орган охраняем паркинг. В същото Определение съдът изрично е указал на ищеца, че ако не представи посочените писмени доказателства в оригинал или в официално заверен препис, същите ще бъдат изключени от доказателствата по делото.

В молба от 12.06.2020г. ищецът отново е представил заверен от него препис от Фактура №[ЕГН]/27.06.2018г. и касов бон от същата дата, макар да е посочил, че представя „официално“ заверен препис на оспорените документи.

Законът – чл.183 ГПК, допуска представянето на писмено доказателство в заверено от страната копие, но в този случай, при поискване, страната е длъжна да представи оригинала на документа или официално заверен препис от него. С Решение №19/12.02.2013г. по гр. дело №864/2012г., състав на Върховния касационен съд (ВКС), Гражданска колегия, в тълкувателната част на мотивите приема, че съгласно чл.179, ал.2 ГПК официално завереният препис на документ има същата доказателствена стойност, като оригиналния документ. Компетентен да извърши официално удостоверяване за верността на препис от писмен документ е нотариусът - чл.569, т.2 ГПК и помощник-нотариусът – чл.40 от Закона за нотариусите и нотариалната дейност (ЗННД). При различни специални условия предвидени със закон официални удостоверявания за верността на препис могат да направят и съдия по вписванията- чл.48 и чл.82 ЗННД, кмет на населеното място, което не е общински център, а ако е общински център - кмет, заместник-кмет, секретар на общината, както и кметски наместник – чл.83 ЗННД, българските консулски длъжностни лица в

чужбина – чл.84, ал.1, т.2 ЗННД, адвокат – чл.32 от Закона за адвокатурата (ЗА). Страната по делото също може да направи заверка на преписи от документи, които представя като писмени доказателства, съгласно чл.183 ГПК, но тя не е официална. Заверката на препис от документ, извършена от служба, която не е натоварена с официални удостоверителни функции, не може да му придаде доказателствена сила. В случая ищецът не е представил поисканите от другата страна оригинали или официално заверени копия на документи, удостоверяващи извършеното плащане на таксата за домуване на МПС в размер на 1280 лева, поради което и на основание чл.183 ГПК - Фактура №[ЕГН]/27.06.2018г. и касов бон от същата дата се изключват от доказателствата по делото. Предвид липсата на други доказателства съдът приема, че е останало недоказано твърдението на [фирма], че вследствие на незаконосъобразния и отменен административен акт непосредствено е претърпял вреда в посочения размер, представляваща платена такса за домуване на влекача с ДК [рег.номер на МПС] .

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, на ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение. В съответствие с фактическата и правна сложност на делото и чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя възнаграждение в размер на 200 (двеста) лева.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ иска, с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, предявен от [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу ИЗПЪЛНИТЕЛНАТА АГЕНЦИЯ „АВТОМОБИЛНА АДМИНИСТРАЦИЯ“, представлявана от изпълнителния директор, за присъждане на обезщетение в размер на 38 000 (тридесет и осем) хиляди лева за имуществени вреди, претърпени от незаконосъобразен и отменен административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №РД-14-166/18.01.2018г. на началника на Областния отдел „Автомобилна администрация“ – С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място],[жк], [жилищен адрес] да заплати на ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „АВТОМОБИЛНА АДМИНИСТРАЦИЯ“, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: 1000 С., [улица], сумата 200 (двеста) лева – разноски по адм. дело №8880/2019г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Р България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова

